

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξουπάδα	—	κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	δίχως νάζια κι' ἐντροπὴν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	—	δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς	—	ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φάη μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη Νοεμβρίου κι' εἰκοστὴ
κι' ἡ Ἐκκλησίᾳ στέκεται κλειστή.

Ποῦντος τρακόσα δεκαεννιὰ
καὶ κάθε Δόκτωρ εἰς τὰ πανιά.

Ὁ Θεόδωρος λαλῶν μὲ τόνον ὑψηλόν.

Βλέπω τῆς Ἐκκλησίας τὴν νέαν ἱστορίαν,
βλέπω πολλῶν Ἑλλήνων τὴν μαύρην ἐξορίαν,
βλέπω τοῦ Φιλίππιδου τὰ τρομερὰ μαρτύρια,
βλέπω πῶς μᾶς ποτίζουν μὲ τόσα δηλητήρια,
βλέπω περιφρονήσεις κι' ἀγρίους διωγμούς,
ἀκούω καὶ τῆς Κρήτης τοὺς ἀναστεναγμούς.

Ἀκούω εἰς τοῦ Αἵμου τὴν πεισματώδη πάλιν
περὶ ἐμοῦ μεγάλα νὰ διατρέχουν φῆμαι,
καὶ θέλω νὰ γυμνώσω τὴν Σακαράκα πάλιν
σὰν μέγας Ναπολέον ποῦ λέγομαι καὶ εἶμαι,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφίνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισβουρὺ.

Φωνὰς ἀκούω μ' ἦχον βροντώδη καὶ βαρύτερον,
βλέπω καὶ τὸ Κορδόνι νὰ γίνεταί μακρύτερον,
κυττάζω πῶς μεγάλος ἐπὶ κείται ἀγὼν
καὶ μὲ τὰς ἐξελέγξεις τῶν νέων ἐκλογῶν
τὰ παστρικά τσανάκια τοῦ Ἀγγλου τοῦ Μογγόλου
θὰ πᾶν ὅτ' ἀξεκουμπίδια, θὰ πᾶν κατὰ διαβόλου.

Βλέπω χαλαρουμένας τὰς διεθνεῖς μας σχέσεις,
μὰ βλέπω καὶ τοὺς φίλους ἀπὸ ἔμπροσθα κι' ὀπίσω
νὰ μοῦ ζητοῦν ρουσφέτια, νὰ μοῦ γυρεύουν θέσεις,
καὶ θέλω νὰ θυμώσω, καὶ θέλω νὰ κτυπήσω,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφίνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισβουρὺ.

Βλέπω καὶ τὰ παπούτσια τὰ παλιοτροπηνμένα
πῶς μπάλωμα ὥς τώρα δὲν τᾶπιασε κανένα,
βλέπω κι' ἡ σακορράφα πῶς δὲν βαστᾷ καὶ σπάζει,
πῶς κάθε Κορδονάτος γυρεύει ἀμοιβήν,
μὰ καὶ τὸν Καραπάνον ἀκούω νὰ φωνάζῃ
πῶς εἶναι μιὰ σαλάτα τὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν.

Βλέπω πῶς τὸ Κορδόνι ἀπὸ τὸ τράβα τράβα
ἔμπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ σπάσῃ ὅτ' ἀπὸ σιγὰ σιγὰ,
βλέπω τὸν Κορομάντζο, μὰ βλέπω καὶ τὸν Κάβδα
καὶ θέλω τὸ ζωνάρι ν' ἀπλώσω γιὰ κανυᾶ,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφίνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισβουρὺ.

Ὁ Κῶχ, ὁ Δόκτωρ ὁ πολὺς,
κι' ὁ φθισικὸς ὁ Φασουλῆς.

Φ. Δόκτωρ σοφέ, κλεινότετε ἀπάντων τῶν κλεινῶν, ποῦ ἤχησεν ἡ φήμη σου καὶ μέχρις Ἀθηνῶν κι' αὐτὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἐκλόνισε τὸν βράχον, δέξαι κι' ἐμὲ τὸν Ἑλληνα τὸν Μαραθωνομάχον. Σὺ δ' ἐτάζων πνεύμονας ἀνθρώπων τρυπημένους, σὺ δ' ὁ σωτὴρ ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, παρακαλῶ σε ταπεινῶς νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς καὶ στοὺς δικοὺς μου πνεύμονας τὸ βλέμμα σου νὰ ρί-
[ψῃς.

(Ὁ Δόκτωρ Κῶχ μ' εὐγένειαν τοῦ νεύει νὰ καθίσῃ.)

Φ. Naί, Δόκτωρ μου, ἡ χάρις σου κι' ἐμὲ ἄς βοηθήσῃ. Ἐγώ, καθὼς γνωρίζετε, κατὰγομ' ἐξ Ἑλλήνων κι' ὡς ἀντιμούτσουνος αὐτῶν πατῶ τὸ Βερολίον τὴν λύμφην τὴν σωτήριον ἐκ μέρους σου ζητῶν πρὸς ἱασίν τῶν φίλων μου καὶ συμπατριωτῶν. Τὰς ἐργασίας ἡ Βουλὴ δὲν ἄρχισε ἀκόμα νὰ μάθωμεν τί σκέπτεται τοῦ Θεοδώρου τὸ κόμμα, ἀλλ' ὅμως θὰ ἰκούσατε κι' ἀπὸ τὰ στόματ' ἄλλων πῶς θ' ἀκυρώσουν γρήγορα τὴν ἐκλογὴν Τρικάλων, τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἀττικῆς, Φαρῶν κι' Ἀχαρνανίας, αἱ δ' ἐξελέγξεις γίνονται μετὰ πολλῆς μανίας. Δι' ὅλα ταῦτα, Δόκτωρ μου, βεβαίως ἀπορεῖτε καὶ περιέργως χάσκετε καὶ μὲ παρατηρεῖτε, ἀλλ' ὅμως ὅσα ὀμιλῶ μεγάλην ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ ὑμέτερον ὕγρον καὶ τὴν δίκην μου θέσιν. Ὡς ποῦ νὰ ἔλθουν στὴν Βουλὴν οἱ Βουλευταὶ τοῦ κρά-
[τος ποῦ νὰ διορίσωμεν τοὺς τόσους Κορδονάτους, [τους, ποῦ μὲ τὰ σοῦρα φέρτα των ἴστα πόδια ἔχουν λῶσει, ὡς ὅτου κι' ἡ ἐξέλεξις τῶν ἐκλογῶν τελειώσῃ, ἐσκέφθην τὸν πολὺτιμον καιρὸν μου νὰ μὴ χάνω κι' ἓνα ταξεῖδι ὡς ἐδῶ μονάρχος μου νὰ κάνω.

(Ὁ Δόκτωρ Κῶχ μ' εὐγένειαν τοῦ νεύει νὰ γυθῇ.)

Φ. Εἰς ὅλας σας τὰς προσταγὰς θὰ μ' εὔρετ' εὐπειθῇ. Ἄν ἀπαιτῆτε νὰ γδυθῶ καμμὶά ντροπὴ γιὰ μένα... τὰσπρόρρουχά μου, Δόκτωρ μου, δὲν εἶναι λερωμένα κι' ἐσώδρακα μεταξωτὰ σὰν ντιστεγκὲ φορῶ κι' ὅπως ἡ φύσις μ' ἐπλάσεν ἐμπρὸς σας προχωρῶ. Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος κοινὸς καὶ τῶν τριόδων ἥρω, εἴμ' Ἑλληνα, Ἐξοχότατε, κι' ἱππότης τοῦ Σωτήρος. Κυττάξετέ με γρήγορα καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω καὶ εἰπατέ μου ἱασίν ἂν πρέπει νὰ ἐλπίσω. Περὶ τοῦ νέου θαύματος ἐλάτε νὰ μὲ πείσετε, ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὲ στηθοκτυπήσετε. Αὐτὸς ὁ μαῦρος σκελετός, αὐτὸ ἐδῶ τὸ σῶμα, ὅπου γιὰ δύο τέταρτα θὰ λῶσῃ μέσ' στὸ χῶμα,

ἐσάπισε σιγὰ σιγὰ στῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους με τῶν Ρωμηῶν τὸ Σύνταγμα, με τῶν Ρωμηῶν τοὺς... Ἰδέτε τὰ πλεμμόνια μου τὰ καταφαγωμένα... [μου, σπηλῆαῖς καὶ τρύπαις σκοτειναῖς θὰ βρῆτε στὸ καθεστὸς Βακτηριδίων μέσα μου νυμφεύεται πληθῶρα, τὰ μεγαλόνει μιά στιγμὴ, ταῦξάνει κάθε ὥρα, κι' ἀχόρταγα γεννοβολοῦν κι' ἐντὸς μου περιστρέφονται καὶ μὲ τὴν ἀτροφίαν μου παχύνονται καὶ τρέφονται. Κατήντησα ὁ Προμηθεὺς τῶν νεωτέρων χρόνων καὶ δι' ἐμὲ τὸν ἄθλιον δὲν λείπει ἄλλο μόνον παρὰ κι' ἐγὼ νὰ καρφωθῶ ἐπάνω τοῦ Καυκάσου... Γιατρέ, καθόλου δὲν περνοῦν σ' ἐμὲ τὰ φάρμακά σου. Σ' αὐτὸ τὸ στήθος τὸ στεγνὸ, τὸ χάος τὸ βαθύ, τὸ χρυσοκίτρινον ὕγρον ἀδίκως θὰ χαθῇ. Μὲ ρυπαρὰ φυμάτια τοὺς δρόμους καταδρέχω, ὅλας τὰς φθίσεις, Δόκτωρ μου, ἐπάνω μου τὰς ἔχω καὶ ὅλαι ἀπεξήραναν τὴν ἀσθενὴ μου φύσιν, ἀκόμη καὶ τοῦ λάρυγγος ἀπέκτησα τὴν φθίσιν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ποῦ γκάριζα Κορδόνι, καὶ τώρα τὰ παπούτσια μου κανένας δὲν μπαλάνει. Χωρὶς νὰ κλέψω πώποτε τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ, χωρὶς νὰ κάμω τὸν σοφὸν καὶ νὰ πουλήσω νοῦ, χωρὶς κι' ἐγὼ εἰς τὰ φηλὰ νὰ τρέξω σὰν τὸν Ἰκαρὸν χωρὶς νὰ βγάλω τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ παλαιοφίκαρο, χωρὶς νὰ γίνω μιά φορὰ Σαιντ-Ζουστ καὶ Ροβεσπierre κατήντησα παράλυτος καὶ Μαθουσάλας γέρος, καὶ τὰ πτερά των ὄρνεα τριγύρω μου κτυποῦν καὶ τὰτσαλένια νύχια των τὰ σπλάγγχνα μου τρυποῦν.

(Ὁ Φασουλῆς ὁ φθισικὸς ὀλίγον σιωπᾷ
κι' ὁ Ἐξοχότατος ὁ Κῶχ τὸ στήθος του κτυπᾷ.)

Φ. Μὴν κοπιάζεις, ἱατρέ... τὰ πάθη μου σοῦ εἶπα... ὅσο κι' ἂν θέλῃς κύτταζε, ὅσο κι' ἂν θέλῃς κύττα. Ἐγὼ δὲν ἔχω παντελῶς ἐλπίδα σωτηρίας, δὲν ὠφελοῦν τὰ φάρμακα εἰς φθίσεις τρισυρίας, κι' ἂν ὅλα χύσης τὰ ὕγρὰ ἴστα κούφια κόκαλά μου, σὲ βεβαιώνω πῶς ποτὲ δὲν θάλλω ἴστα καλά μου. Ἐκεῖνο τὸ Ρωμαῖκο, αὐτὸ τὸ σκυολόγι, ἡμέραν νύκτα, Δόκτωρ μου, τὰ σωθικά μου τρώγει, κι' εὐρίσκεται ἴσθης φθίσεως τὸ τελευταῖον στάδιον ὁ τῶν Ἑλλήνων Φασουλῆς, τὸ ἱερὸν Παλλάδιον. Παρακαλῶ σε, Δόκτωρ μου, ἐλθε νὰ βοηθήσῃς ἐκεῖνο τὸ Ρωμαῖκο, ποῦ τὸ μαραίν' ἡ φθίσις. Νὰ τὸ ἰδῇς πῶς τόκαμε διεστραμμένην τύχη, νὰ τὸ ἀκούσης πῶς πονεῖ, βαρυβογᾷ καὶ βήχει. Πολλάκις τόσοι Δόκτορες μὲ γράμματα καὶ γνώσεις εὐρήκαν νέα φάρμακα, ποῦ λέγουν βελτιώσεις, καὶ μ' ἄλλα τὸ ἐπότισαν πολὺ δραστηριώτερα, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ, Δόκτωρ μου, τὰ ἴδια καὶ χειρότερα...

κατόπιν δὲ καὶ Ἱπουργὸς καὶ Σύμβουλος τοῦ Στάτους καὶ τότε, ἂν εὐνοήθῃ, μπορῶ νὰ γίνω πλέον [τος, καὶ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος καὶ μέγας Ναπολέων, Ἑλαία ὑφικάρητος, Κορδόνι γίλια μέτρα, καὶ νὰ τὰ κάμω θάλασσα καὶ νὰ μὴ μείνῃ πέτρα. Naί, Κῶχ, ὅπου ἐκέρδισες τὸν δόξαν τὴν αἰδίον, ἰδιαίτερος σπούδασε κι' ἐμὲ τὸ βακτηρίδιον, καὶ ἄρχισε, παρακαλῶ, χωρὶς καιρὸν νὰ γάνης, τὰ πρέποντα πειράματα ἐπάνω μου νὰ κάνης, καὶ βεβαιώσου, Δόκτωρ μου, πῶς εἰς ἐμὲ μονάρχον θὰ ἐννοήσῃς τὸ ποῖον τῶν Μαραθωνομάχων.

(Ἀρχίζει τὰ πειράματα ὁ μέγας Γερμανὸς με περιέργειαν πολλήν καὶ στόμα κεκλήνους, καὶ γίνετα ὁ Φασουλῆς ὅτ' εἶπε παραπάνω.)

Φ. Βλέπετε λοιπὸν ποῦ καταντῶ καὶ τί μορφὰς λαμβάνω!

(Μένει ο Κώχ κατάπληκτος και λόγον δεν προσφέρει, σταυροκοπείται μοναχά με τὸ ξερβί του χέρι.)

Φ. Σταυροκοπεῖσθε, Δόκτορ μου, με τὰς μεταμορφώσεις κι' ἐνώπιόν μου σταματᾷ ἡ θαυμαστή σας γνῶσις. Ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλοι Ἕλληνες εἰς τὴν φορὰν τοῦ χρόνου καθὼς ἐμὲ τὸν Φασουλῆν, τὸν ἥλιον τοῦ θρόνου, ταχέως ἀναπτύσσονται διὰ μορφῶν παντοίων, βλαστὲ τῶν Σχοπεγγάουερ, Ἐγέλων καὶ Καντίων. Κι' ἐκεῖνοι ἀπαράλλακτοι κι' ὅστ' ἀπὸ τῶν ὁσῶν μου, κι' ἐμὲ ὡς δείγμα ἔχετε τῶν συμπατριωτῶν μου.

(Βλέπει ὁ Κώχ τὸν Φασουλῆν ἀπὸ τὰ πῖσινά καὶ ὑπαγε ὀπίσω μου, φωνάζει, Σατανᾶ.)

Φ. Naί, Δόκτορ ἐνδοξότατε, μὴ τόσο ἀπορήτε καὶ εἰδικόν τι φάρμακον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς εὐρήτε, καὶ μ' ἔλον τὸν ἀτίμητον τῆς ἐπιστήμης πλοῦτον γλυτώσετε τὸ ἄρρωστο Ρωμαῖκο ἐκ τούτων. Na τὸ ἰδῆς, μεγάλε Κώχ, πῶς εἶναι τὸ καυμένο!.. σὲ μιὰ γωνιά ὀδύρεται σκυφτὸ καὶ ζαρωμένο, κι' ὅσοι τὸ βλέπουν ἔτσι δὲ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ σέρνουν καὶ τὸ πατοῦν καὶ τὸ κλωτσοῦν κι' ἀλύπητα τὸ δέρνουν, κι' αὐτὸ δὲν ἔχει δύναμι τὰ χέρια νὰ σηκώσῃ καὶ οὐτ' ἓνα παραλυτικὸν 'στὸ ξύλο νὰ πλακώσῃ, καὶ στέκεται ἀνήμερο καὶ πρὸς τὰ κάτω νεύει καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν 'μπορεῖ παρὰ νὰ ζητιανεύῃ πότε με λόγια δίκοπα, ποὺ σφάζουν σὰν μαχαίρια, καὶ πότε πάλι μ' ἄρματα καὶ εἰς τὰ δρό του χέρια. ὦ! σῶσε το, παρακαλῶ, μεγάλε Γερμανέ... πόσαις φοραῖς καθήμενος κι' ἐγὼ 'στὸν καφφενὲ ἐκύτταξα τὸ χάλι του κι' ἐφέλλισα ὁ νάνος: «ἄς ἔπερνα τὴν δύναμιν Σαμφῶνος καὶ Τιτᾶνος, καὶ νᾶρπαξα τὸ ἔθνος μου, τὸ φθισικὸν καὶ τρέμον, καὶ νὰ τὸ ἐσφονδύλιζα ἐπάνω τῶν ἀνέμων». Πόσαις φοραῖς καθήμενος ἐκεῖ 'στοῦ Ζαχαράτου δὲνεῖδα μαύρους σκώληκας νὰ βόσκουν 'στ' ἄντερά του, κι' ἐνῶ ἐμπρὸς μου κάτωχρον καὶ ἀναυδὸν κατέχειτο ἐγὼ στεκόμουν σὰν δαυλὶ καὶ ξύλο ἀπελέκητο. ὦ! σῶσε το, παρακαλῶ, καὶ μὴν ἀκούης ὅσα ἐξέφρασε ἀμφίβολα ἡ τῶν Ἑλλήνων γλῶσσα περὶ τῆς θεραπείας σου καὶ τοῦ ὑγροῦ τοῦ νέου... τοιαύτ' ἡ φύσις τοῦ Ρωμηοῦ καὶ δὴ τοῦ Ἀθηναίου, κι' εἰς ὅσα θαύματα τυφλῶς πιστεύουν τόσοι ἄλλοι πᾶς Ἕλληνας, Δόκτορ, χρεωστεῖ καὶ πρέπει ν' ἀμφιβάλλῃ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη, 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει με ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὁρῶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

Πρὸς τί με βλέπεις, Γερμανέ, χωρὶς νὰ ὁμιλῇς; ἐγὼ, μωρέ, σοῦ ὁμιλῶ, ὁ Ἕλληνας Φασουλῆς... Θὰ σώσης τὸ Ρωμαῖκο;... εἰπέ μου ναὶ ἢ ὀχι;

(Ὁ Κώχ δὲν βγάζει τσιμουδιά καὶ κάθεται 'στὴν καρέκλα.)

Φ. Γιατί, βρὲ Κώχ, δὲν ἀπαντᾷς καὶ μοῦ ποζάρεις; θαρρεῖς πῶς τόχ' ἄν τιποτα νὰ σὲ ξυλοφορτώσω; Ἐδῶ σὲ θέλω, κάβουρα... νὰ! δόξα καὶ τιμὴ, ἀλλέως τρώγεις, Δόκτορ μου, χαράμι τὸ φῶμί, κι' ἂν ὁ θεὸς Ἀσκληπιὸς σ' ἐπῆρε 'στὸ θρόνι του γιὰ μένα θάχης μούτσουνα γι' ἁγίου Κομπογιαννῆ καὶ ὅλα σου τὰ φάρμακα δὲν θάνα ἄλλο τίποτα παρὰ κουκιά με ρίγανη καὶ ψέμματα ξετσίπωτα. Ἀκόμη δὲν μοῦ ἀπαντᾷς καὶ τὸν καιρὸ μοῦ τρώς;

(Τοῦ Βάγνερ τὸν Ταρχούζε σφυρίζει ὁ Γιατρός κι' ἐξάπτεται ὁ Φασουλῆς καὶ τὴν φωνὴν τραχύνει καὶ τρέχει πρὸς τὸν Δόκτορα καὶ τὰ ὕγρα του χῆνει, ἀλλὰ φουρκίζεται κι' ὁ Κώχ καὶ παρεκτὸς τὸν σπρώχνει καὶ ρίχνεται ἀπάνω του καὶ με κλωτσαῖς τὸν διαγρῖ.)

Γ' «Ἀμάραντα» τοῦ Γεωργίου τοῦ Δροῦ ποὺ τὰ δαβάζει ὅλ' ἡ Ρωμηοσύνη.

Πάρτε τ' «Ἀμάραντα» τὰ ζηλεμμένα δροσιὰ γεμάτα, ζωὴ καὶ χάρι, πάρτε τ' «Ἀμάραντα» τὰ στολισμένα με τῆς ἀγάπης τάλφαβητάρι.

Πάρτε τ' «Ἀμάραντα» νὰ δῆτε στίχους, νὰ δῆτε ἥλιο χρυσοῦς ἡμέρας, πολλοὺς ν' ἀκούσετε κι' ἀγνώστους ἤχους σὰν τὸ τραγοῦδι γλυκεῖας φλογέρας.

Πάρτε τ' «Ἀμάραντα» τὰ μυροβόλα, ἐκεῖ ὀνείρων κι' ἐρώτων μάχη... 'στὸ προσκεφάλι τῆς κάθε μαριόλα νύκτα καὶ μέρα κρυμμέν' ἄς τᾶχῃ.

Καὶ τὸ «Ἄστυ» τὸ κλεινὸν φύλλον καθημερινόν.

Ὡρα ὦρα βγαίνει με βοή κι' αὐτὸ φύλλο τῆς Ἀθήνας, φύλλο ζηλευτό. Ὡρα ὦρα βγαίνει... μάτια λαχταροῦν καὶ με τὴν δεκάρα ὅλοι καρτεροῦν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοτρόπος πολὺς.